

ANYKŠČIŲ AUKSINIS KIAUŠINIS

Tai įvyko labai seniai, o gal vis dėlto ne taip jau ir seniai, maždaug prieš penkis šimtus septyniasdešimt metų... Apie Anykščių vardo atsiradimą sklando daug legendų, o viena byloja, kad milžinas, raudamas medžius, užsigavo nykštį ir iš skausmo garsiai šaukė:

- Ai, nykštis, ai nykštis.

Anot tos legendos, taip atsirado miestelio pavadinimas.

Jau tada miestelyje gyveno trys broliai. Du buvo pikti ir labai godūs, o trečias labai geras švelniasielis berniukas. Taip taip, berniukas, nes jam buvo tik dešimt metų.

Vieną dieną vyresnieji broliai, sėdėdami smuklėje, nugirdo, kaip kažkoks senolis pasakojo, kad tąakt velnias nešęs kažką didelio, kad sugriautų miestelio banyčią, bet, užgiedojus gaidžiams, labai išsigando ir tą daiktą pametė. Tas daiktas buvo ne kas kita, o didžiulis akmuo, kuris svėrė net du šimtus šešiasdešimt penkias tonas. Visi smuklės lankytojai išskubėjo pažiūrėti stebuklingo nešulio. Pamatę, žinoma, nustebo, o vienas žmogėnas pasakė, kad čia velnio neštas ir pamestas auksinis kiaušinis. Godieji broliai nežinojo, kaip atrodo tikras auksas, todėl jie ir patikėjo žmogėno žodžiais.

Grižę namo, broliai mąstė, kaip tą auksinį kiaušinį nugvelbti ir parsinešti namo. Vienas brolis staiga pašoko ir kad suriks:

- Jaunėli, ateik pas mus!

Brolis berniukui papasakojo apie didžiulį aukso kiaušinį ir liepė, kad iki ryto tas kiaušinis pūpsotų jų kieme. Jei to nepadarysiąs, būsiąs išvarytas ne tik iš namų, bet ir iš Anykščių miestelio.

Berniukas, sėdėdamas prie Šventosios upės, gaudžiai verkė, ir jau buvo praradęs vilti, kad jam pavyks išpildyti brolių įsakymą, norėjo šokti į upę, kad srovė jį nuneštų kur nors toli toli nuo piktųjų brolių. Tik staiga viskas aplinkui nušvito ir nukritusi vaiko ašara virto gerąja, stebuklus dovanojančia fėja.

-Neliūdėk,- tarė nuostabioji fėja,- žinau, kad tu labai geras vaikas ir kad tave ištiko bėda. Aš tau padėsiu.

Fėja papasakojo apie ypatingą kalną, kurio viršuje yra stebuklingas Laimės žiburys. Užkopus į tą kalną, reikia tris kartus apeiti žiburį, sugalvoti norą ir neatsigręžus kuo greičiau nusileisti žemyn. Tada noras išsipildys.

Vaiką iki kalno lydėjo būrys geriausių draugų ir pagalbininkų: ilgakojai stirniukai, išdykėliai kiškučiai, pūstauodegės voveraitės. Visi šuoliavo dainuodami linksmas daineles. O paukščiukai skrisdami žvalgėsi, ar kelyje nėra pavojų. Pakeliui jie sutiko milžiną, kuris vis dar aimanavo dėl užgauto piršto. Nors vaikas milžino labai bijojo, bet jo jam pagailo, tad pasakė, kad galėsiąs padėti, ir pakvietė keliauti drauge.

Priėjęs kalną, berniukas, nieko nelaukdamas, užkopė į jį, ristele tris kartus apibėgo Laimės žiburį. Vaikas troško, kad jo broliams prašviesėtų protas, kad jie pradėtų skirti, kur auksas, o kur neįkainojamos, daug brangesnės už auksą vertybės, kad brolių godumas virstų gėriu ir kad garsiajam milžinui nustotų skaudėti pirštą...Berniukas namo nebegrįžo, sėdo į traukinuką, vadinamą *Siauruku*, ir išvyko.

Nežinia, ar broliams tikrai nušvito protas, bet Puntuko akmuo guli ten, kur jį numetė išsigandęs velnias, o žmonės, sužinoję, kaip berniukas išgelbėjo „Anykščių auksinį kiaušinį“, lig šiolei leidžiasi į kelionę garsiuoju *Siauruku*, kuris veža iš Anykščių į Panevėžį ir iš Panevėžio į Anykščius, tikėdamiesi sutikti šaunųjį berniuką.

Gabija Tuomaitė, Panevėžio „Ažuolo“ progimnazija, 5a klasė.

Gabiją konsultavo mokytoja Valdonė Lelienė.